

Punt de vista

L'Estatut valencià pot obrir una via d'aigua a la Constitució espanyola

És bonic tenir un gosset. Et ve a rebre quan arribes de treballar i surt a la porta content i fent saltirons. És la millor mascota, amb una fidelitat que recullen mil llegendes. Només necessita que li donis de menjar i, a canvi, et defensarà la casa i el magatzem, i mossegarà qui vulgui robar al teu corral. Per tot això, no us n'oblidau, qui tingui un gos que se'n recordi i li dediqui uns copets al llom, unes paraules d'afecte. Ell us ho agrairà tant o més que el pinso que s'ha menjat. Per favor, no l'abandonis. Ell mai no ho faria.

I al marge d'aquest consell que, naturalment, no té res a veure amb l'actualitat, la setmana passada hi va haver un fenomen nou. L'Estatut valencià va interferir, per primera vegada, amb el català. I no en el sentit que esperaven PSOE i PP, per cert. Concretament, CiU va reclamar per a Catalunya el mateix reconeixement dels drets històrics que fa el projecte que ja han aprovat les Corts valencianes.

Fins ara, la invocació als drets històrics havia rebut reconeixement constitucional només en el caràcter foral dels estatuts basc i navarrès. I, de fet, els drets històrics són el vèrtex sobre el qual s'ha construït jurídicament el pla Ibarretxe. En resum, que ara resulta que l'Estatut valencià no és tan innocent com semblava, i encara caldrà una esmena conjunta a Madrid perquè PSOE i PP tapin un forat pel qual se'ls poden escapar els catalans. Qui sap, al final potser serà l'Estatut català el que necessiti una "clàusula Maragall" per fer un salt en l'autogovern. Sorpreses de la vida política...

De moment, l'Estatut català continua encallat en dues visions antagòniques

que lideren CiU i PSC. Dimecres es va incrementar la pressió del PSOE amb una entrevista del ministre d'Administracions Públiques amb Pasqual Maragall. En sortir del despatx, Jordi

ANGEL SÁNCHEZ / JORDI PLAN / EFE

A dalt, el president de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, en una visita a Carlos Fabra, president de la Diputació de Castelló. Aquest darrer afirma que rebra a qui vulga a casa seva. A sota a l'esquerra, Artur Mas, que es troba en plena lluita de diàleg per la reforma de l'Estatut català, i a la dreta, atemptador d'Al-Qaida. Els italians estan convençuts que seran els pròxims a rebre un atac d'aquesta organització

Sevilla va afegir una tercera condició a les dues que ha mantingut José Luis Rodríguez Zapatero des de sempre. És a dir, que el nou Estatut no només ha de ser constitucional, no només ha de tenir un consens ampli, sinó que també ha de ser "raonable". En aquest sentit, Sevilla va dir que confiava en el seny dels catalans i, per si de cas, també va afegir que l'Estatut

serà retocat en el seu tràmit parlamentari a Madrid. No cal dir que les paraules de Jordi Sevilla van trobar una resposta immediata de CiU i ERC, que no accepten aquestes noves condicions. En canvi, Josep Piqué va respondre, entusiasmat, que, si les coses continuen així, fins i tot el PPC pot arribar a considerar de sumar-se al text que en resulti. Una possibilitat que, òbviament, es devia plantejar en el sopar discret que van mantenir José Montilla i Josep Piqué dilluns de la setmana passada.

L'actualitat internacional va seguir concentrada a Londres. Especialment després que el Govern britànic fes públic que els quatre kamikazes que van causar una cinquantena llarga de morts eren de nacionalitat britànica, i no pas terroristes vinguts dels confins del món islàmic.

La revelació d'aquesta dada posa en qüestió els fonaments de la multiculturalitat anglosaxona. Segons publicava la premsa anglesa, els càlculs dels serveis secrets estableixen en uns 200 els ciutadans britànics que estarien disposats a immolar-se per l'islam en un atemptat suïcida. La por ha passat a formar part de la psicologia occidental i això pot repercutir molt negativament en la cohesió social, sobretot en les grans ciutats.

L'atemptat de Londres, a més, ha obert una crisi diplomàtica entre el Regne Unit i França, que ha començat a prendre mesures unilaterals de control de les fronteres. Mentrestant, a Itàlia qualsevol enquesta d'opinió indica que els ciutadans creuen que el pròxim atemptat el patiran ells. Concretament, al metro de Roma.

Salvador Cot

Perfil Pedro J. Ramírez, director d'«El Mundo»

La famosa piscina de Ramírez a Mallorca tornà a ser actualitat la setmana passada. Perquè es troba en zona de domini públic, a vora del mar, i, tanmateix, continua sent usada en exclusiva, a la pràctica, per Pedro José i la seva família quan estiuegen a l'illa. El periodista, per mà de seu amic Jaume Matas, s'ha convertit en un clàssic de l'estiu mallorquí, com l'altre amic coral,

Eduardo Zaplana. Però no és només a l'estiu quan se'l nota, a Pedro José, a l'illa. Ja fa anys que l'edició local d'«El Mundo» fueteja sense pietat tot aquell que es resisteix –en el món polític i econòmic– a la progressiva influència del periodista i al seu entorn en la vida illenca. Ha importat els agres models de comportament que l'han fet famós a Madrid. Amb ell desembarca tota l'estètica, les amistats, la ideologia, els interessos... del clan que la capital espanyola forjà com un grup compacte durant els anys daurats del poder conservador (2000-2004), capitanejat pel periodista i que compta amb Zaplana i Matas com a membres destacats. Pedro J. és a Mallorca, i no només per estiuejar.

El Botànic de València, més a prop de salvar-se

De tres torres de trenta plantes cadascuna, a una de sola, amb cinc altures. És el resultat de la batalla ciutadana, organitzada fa una dècada al voltant de la plataforma Salvem el Botànic. La Conselleria de Cultura valenciana declararà el Jardí com a Bé d'Interès Cultural, i, a més, tindrà la protecció més alta. De les torres més altes de València a la protecció més elevada, doncs. El síndic de Greuges i la Universitat de València, que es fa càrrec del Botànic, havien alertat, reiteradament, del perill que hi planava. L'empresari català Antoni Mestre, propietari del terreny annex, on pretenia aixecar el gran hotel, haurà de ser indemnitzat, ara, per la Generalitat

Valenciana. L'alegria entre els defensors que l'anomenat "solar dels Jesuïtes" continue desert era gran, tot i que encara no donen per acabada la seua lluita. El primer tinent d'alcalde de València, Alfons Grau, s'ha limitat a dir que "hem de respectar la decisió de la Conselleria". L'Ajuntament del cap i casal sempre ha apostat fort per dur endavant el projecte de Mestre.

Comença la plaga estiuenca d'incendis

L'enorme incendi a Cardona (Bages), que va arrasar 1.500 hectàrees d'arbrat, matolls i conreus, va encetar una setmana plena de focs. La zona, cremada l'any 1994, ha tornat a quedar reduïda a cendres per causa d'una negligència humana. A la Safor, cinc dies després, i de manera intencionada, segons informaren els tècnics de la Generalitat Valenciana, unes 700 ha van ser també víctimes del foc, entre els termes municipals de Simat de la Vall d'ignia i Barx. Entremig, un altre incendi –de poc més de 100 hectàrees–, a Viladecans (Baix Llobregat), obligà a desallotjar tres centenars de persones. A Sant Quirze Safaja (Vallès Oriental), hi van cremar unes 70 hectàrees, que van obligar a evacuar un grup de xiquets.